קבֶּז

בְּתוֹךְ הַנַּחַל

דִּבּוּרִים נוֹרָאִים וְנִפְלָאִים, מְעוֹרְרִים, מְעִירִים וּמְחַזְּקִים לַעֲבוֹדָתוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, אֲשֶׁר בְּתוֹךְ הַנַּחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חָכְמָה נִמְצָאִים, וּמִתּוֹךְ נַחַל קָדוֹשׁ זֶה נוֹבְעִים, לְהַחֲיוֹת נְפָשׁוֹת עַם יִשְׂרָאֵל הַצְּמֵאִים, שֶׁנִּשְׁמְעוּ עַל־יְדֵי הָאִי״שׁ אֲשֶׁר עַל הָעֲדָה, כְּבוֹד קְדֻשַּׁת מוֹרֵנוּ וְרַבֵּנוּ, עֲטֶרֶת רֹאשֵׁנוּ, חִיּוּת נַפְשֵׁנוּ, רֹאשׁ חֲבוּרָתֵנוּ חֲסִידֵי בְּרֶסְלֶב הָרַה״צ רַבִּי יִצְחָק שְׁמוּאֵל אַהֲרֹן לֶעוֶזער שְׁלִיטָ״א

פרשת ויקהל פקודי – החודש תשפ״ג [פנימי, בלתי מוגה]

ליל שבת קודש

בליל שבת קודש פרשת ויק״פ – חזק, שבת החודש, תשפ״ג, דיבר מו״ר שליט״א דיבורים נוראים ונפלאים מעניני הפרשיות, והקשר לסעודת ״שלום זכר״ של אחד מאנשי שלומינו

פתח ואמר מו״ר שליט״א: שבת קדש פרשת ויקהל פקודי, שבת החודש, מברכין חודש ניסן, היא קדושה משולשת, והלילה הוא אור לכ״ה ניסן, שלפ״ד ר׳ יהושע הוא יום בריאת שמים וארץ, ענין של התחדשות הבריאה, וכמו שאמר רביז״ל (שיחות הר״ן, סימן שח) שהשם יתברך מנהיג את העולם יותר יפה בכל פעם, ורואים את זה בחוש איך שהטכנולוגיה מתקדמת, ואם לוקחים את זה לקדושה - אילו פעולות נפלאות יכולין לפעול עם זה, ובפרט בהפצת אור רבינו בעולם, בהתקדמות עניני הדפסה והפצה בצורה שלא נראתה מעולם.

ורביז״ל צפה זאת ברוח קדשו כבר לפני כמאתיים וחמישים שנה בערך, וכידוע שיחת רביז״ל שאמר: עוד יבוא יום, ויהיה יהודי שיהא זקוק בבוקר לעצה ממשיח היושב בירושלים, אזי יעלה על כלי שיקח אותו עד למשיח, ישאל ממנו עצה, ויספיק עוד לחזור קודם סוף זמן תפילה...

ודבר אחד מדבריו לא נפל ריקם, שכבר יש היום כזה כלי - חללית וכדו׳, שמקיף את כל כדור העולם בכארבעים דקות [אמנם זה לא מצוי ביד כל אחד, אבל גם זה יהיה... לפני כמאה שנה לא ׳חלמו׳ מה יהא באלו השנים הבאות, איך שהתפתח כל הטכנולוגיה וכו׳, א״כ מה יהיה בשנים הבאות...].

הכלל, שהקב״ה מנהיג את העולם בכל פעם יותר יפה ויותר יפה, וזה ענין של התחדשות, שהבריאה תמיד מתחדשת

עוד ועוד, וענין של התחדשות הבריאה שייך תמיד.

וכך צריך להיות אצל האדם, שיקנה בנפשו את מידת ההתחדשות, לזכות להתחדש תמיד בכל יום, בעת עת ובכל שעה.

שבזה מובא בדברי הרבי ר׳ אלימלך זי״ע [השבוע - כ״א אדר - היה ההילולא קדישא שלו]: איך מוצאים אצל צדיקים ששינו גזירות שנגזרו על בני אדם, הלא אין ׳שינוי רצון׳ לפניו יתברך, א״כ מהו שיש לכאורה השינוי הזה?

ומשיב, שהצדיק גורם אצל האדם כזאת התחדשות בכל המובנים, עד שהרים והגביה אותו למקום אחר לגמרי... הגזירה היתה במקום פלוני, במצב פלוני, אבל עכשיו הוא במקום שונה לגמרי, והוא אדם אחר לגמרי... א״כ שפיר דאין גזירה, וגם אין ׳שינוי רצון׳. [וכמובא בספר המידות, שיש ענין של שינוי מקום וכו׳ וקורע גזר הדין].

וזה ענין פרשת החודש, לעורר אצל האדם מידת ההתחדשות, שתהא אצלו באופן תדירי, שיתחדש תמיד בעבודתו, וכמו שמלמדנו רביז״ל (ליקו״מ ח״א סי׳ רס״א): **כשנופל אדם ממדרגתו ידע שמן השמים הוא, כי התרחקות תחלת התקרבות, על כן נפל שיתעורר יותר להתקרב להשם יתברך, ועצתו שיתחיל מחדש לכנס בעבודת ה׳. כאלו לא התחיל עדין כלל מעולם. וזה כלל גדול בעבודת ה׳ שצריכין ממש בכל יום להתחיל מחדש.**

וקישר מו״ר שליט״א כל זאת לסעודת שלום זכר (לרגל הולדת בן לאחד מאנ״ש), ואמר שזהו הלימוד לילד שאך עתה נולד, והנה הוא שכח את כל התורה שלמד, ולכן עושים לו סעודה זו - כדי לנחמו, ובזה השאלה ידועה: אם ישכח ממנו, מדוע מלמדין אותו?

וגם בזה יש הסבר מהרבי ר׳ אלימלך זי״ע, שאומר שאפילו שהתינוק שכח, עדיין נשאר איזה רשימו מן הדבר אצלו, וזה לא נמחק לגמרי.

וכמו שמוצאים בגשמיות אצל מחשבים, שלפעמים קורה ונמחקים כל מיני דברים [מה שלפעמים אלו דברים שיגעו וטרחו עליהם מאד וכו׳ ובלחיצת כתפור נאבדו], אמנם בלתי אפשרי לשחזרם על פניו, אולם יש הבקיאים במלאכה זו ויודעים איך לשחזר ולחדש העניין [ולכן לוקחים על זה כסף רב...], כי באיזה מקום כלשהו זה כן נמצא, ועי״ז יכול לחדש את כל מה שנחמק.

אומר הרבי ר׳ אלימלך: זו עבודת האדם, אר שנמחק, נשארה הרשימה

הקדושה אצלך, ועתה תחדש ותשחזר את זה חזרה בימי חייך!

ועושין סעודה זו דיקא בשבת קודש, כי הצדיק הוא בחינת שבת, ומלמדים את הילד שיזכה להתקרב אל הצדיק, והוא יזכה אותו להשיב ולחדש את כל מה שאיבוד ושכח, וילמד אותו את סוד ההתחדשות שחוזר תמיד בימי חייו של אדם.

כי כל ענין שבת הוא סוד ההתחדשות, שהבריאה מתחדשת לגמרי מכל ששת ימי החול, וכמו שמסופר על הרבי ר׳ אלימלך זי״ע, שבערבי שבתות ביתו היה כמו ערב יו״כ, כל העוזרות והמשרתות ביקשו סליחה אחד מהשני וכו׳, כי הרגישו את הקדושה ששרתה אז, ואת ענין ההתחדשות שישנו.

וזהו הקשר לפרשת השבוע - פרשת ויקהל פקודי, שפותחת במילים: **״וַיַּקְהֵל מֹשֶׁה אֶת כָּל עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם אֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר צִוָּה ה׳ לַעֲשֹׂת אֹתָם״**, והנה לכאורה היה צריך להמשיך ולומר על כל ענין הקמת המשכן וכו׳, אך לא כן, אלא אומר הפסוק: **״שֵׁשֶׁת יָמִים תֵּעָשֶׂה מְלָאכָה וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יִהְיֶה לָכֶם קֹדֶשׁ שַׁבַּת שַׁבָּתוֹן לַה׳ כָּל הָעֹשֶׂה בוֹ מְלָאכָה יוּמָת: לֹא תְבַעֲרוּ אֵשׁ בְּכֹל מֹשְׁבֹתֵיכֶם בְּיוֹם הַשַּׁבָּת״**, ורק אח״כ מתחיל על ענין המשכן.

ולכאורה ג׳ ענינים טעונים ביאור: א. מהו שמכניס ענין של שמירת השבת, וזהירות מהבערת אש וכו׳ באמצע ענין המשכן? ב. מדוע כתיב **״שֵׁשֶׁת יָמִים תֵּעָשֶׂה מְלָאכָה״** ואח״כ **״וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יִהְיֶה לָכֶם קֹדֶשׁ״** וגו׳ - מדוע צריכין ציווי על עשית מלאכה בששת ימי השבוע? ג. מה ענין הציווי דהבערת אש יתר על שאר ציווים שהוזכר כאן?

אך יש לומר, דהנה כל ענין הקמת המשכן הוא ענין של הקמת בית של כל אחד ואחד, שיהיה בית נאמן בישראל, שיהיה בית קדוש המושתת על יסודי התורה ויראת שמים.

וזהו הלימוד לחתן [היו שני חתנים בביהמ״ד] שעתה התחתן וכן חתן שעומד להתחתן, להשגיח תמיד שהבית יהיה ״בית של תורה״, בית שמיוסד על התורה הקדושה, בית שמיוסד על לימודי הצדיקים, להכניס אמונה ושמחה בתוך הבית, שיהיה מקום להשראת השכינה, כי (סוטה יז.) ״איש ואשה זכו - שכינה ביניהם״, וזהו הכתוב אצל המשכן **״וְעָשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשָׁכַנְתִּי בְּתוֹכָם״** - ׳ושכנתי׳ ענין של השראת ׳שכינת׳ עוזו יתברך, ו׳בתוכם׳ היינו בתוך כל בית ובית שבישראל, כידוע.

נמצא אפוא שמובן מאד מדוע הוקדם הציווי על שבת קודש קודם ציווי המשכן, כי בכדי לבנות משכן - בית קדוש - מוכרחים את הלימוד של התחדשות כנ"ל, שהוא כל ענין השבת, להתחדש תמיד, ושזה לא יתיישן אצל אדם "אני נשוי כבר כך וכך שנים", לא! מתחדשים תמיד!

וזה ענין ציווי על הבערת אש המוזכר כאן, ואיתא בתיקוני זוהר שהוא ענין של שמירת מאש הכעס, כי זה יסוד בית יהודי, שכל אורח החיים מתנהל בסבלנות וברוגע, אין מתחים מיותרים בתוך הבית, אלא רק שורה השמחה בבית, וכך זוכים להשארת השכינה.

ואת כל הלימודים האלה אנו זוכים לקבל מהצדיק, שהוא המקהיל נשמות ישראל יחדיו, שזהו "**וַיַּקְהֵל מֹשֶׁה אֶת כָּל עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל**", ואיתא בספה"ק 'עדת' אותיות 'דעת', הוא המכניס הדעת דקדושה בתוך נשמות ישראל, ללמדם איך ינהלו אורח חייהם עפ"י דרך התורה והמצוות, ואיך יזכו לחזור חזרה לכל מה שאבד להם ע"י מידת ההתחדשות שיקנו בנפשם היטב.

יזכנו הקב"ה להחדיר לימודים אלו היטב בליבנו ובביתנו, ונזכה בקרוב לשמוח בשמחה הגדולה של הגאולה האמיתית והשלימה במהרה בימינו, אמן.

בוקר שבת קדש

בבוקר שבת קדש פרשת ויק״פ – חזק, שבת החודש, תשפ״ג, דיבר מו״ר שליט״א דיבורים נוראים ונפלאים בסיפו״מ של רבינו, התחלת מעשה ב׳ ממלך וקיסר

פתח ואמר מו״ר שליט״א: אנחנו אוחזים במעשה השני - ממלך וקיסר, בספרו הקדוש של רביז״ל ״סיפורי מעשיות״.

הסיפורים הנוראים שמובאים בספר הקדוש הזה, מגיעין ממקום גבוה מאד, ומונחים בהם סודות נוראים ונעלמים, ואנחנו רק לוקחים בשבילנו רמזים לעובדא ולמעשה, כדי להתעורר ע״י מן השינה, וכמו שאומר רבינו (ליקו״מ ח״א סי׳ ס) **שיש בני אדם הישנים את ימיהם**, וע״י סיפורי מעשיות מעוררין אותם משנתם, וכלשון רביז״ל בחיי מוהר״ן (סי׳ כה): **הָעוֹלָם אוֹמְרִים שֶׁסִּפּוּרֵי מַעֲשִׂיּוֹת מְסֻגָּל לְשֵׁנָה. וַאֲנִי אָמַרְתִּי שֶׁעַל-יְדֵי סִפּוּרֵי מַעֲשִׂיּוֹת מְעוֹרְרִין בְּנֵי אָדָם מִשְּׁנָתָם**; כי ע״י הרמזים הנפלאים שיש באלו המעשיות, נתעורר לב האדם אל הקב״ה, ומתעורר מן השינה העמוקה ששורה בה.

כי בזה העולם אדם יכול לחיות שבעים שנה, וכל ימיו זו שינה אחת גדולה [כך מוצאים גם בגשמיות, שאדם יכול לילך ולהסתובב באמצע השינה, עושה טיול סביב הבית... אומרים שבמצב כזה צריכין להניח לו, ויחזור לבד למיטתו], וכמו שאומר רביז״ל בתורה ס׳ הנ״ל: **יש בני אדם שישנים את ימיהם, ואף שנדמה להעולם שהם עובדים את השם, ועוסקים בתורה ובתפלה, אף על פי כן כל עבודתם אין להשם יתברך נחת מהם**; וכל זה מחמת שעושים כל עבודתם מתוך שינה, עד שאין להקב״ה נחת רוח מכל זה...

כי כל תכלית קיום המצוה הוא לעשות נחת רוח להקב״ה, כמו שאומרים ב׳לשם יחוד׳ קודם עשית מצוות [נאמר זאת רבות בקרוב בחג הפסח, שיש כ״כ הרבה מצוות ב׳ליל הסדר׳]: **״לעשות נחת רוח ליוצרנו״** (ויש על זה ניגון), כי מדוע אנו מקיימים את המצוות? כדי לעשות נחת רוח להקב״ה! אין שום הסבר אחר! תכלית קיום המצוה היא כי כך הקב״ה צוה - וזה מה שאנו עושים, בשמחה ובחיות! לא ליפול לשינה!

שזה כל ענין פרשת החודש שקראנו עתה, להתעורר ולהתחדש ברעננות חדשה בכל פעם, ולא להיות בבחינת

ישן, ועל ידי שמיעת סיפורי מעשיות זוכין להתעורר מן השינה הזאת, ולזכות לחדוש המוחין - התחדשות אמיתית.

מתחיל רביז"ל את הסיפור: **מַעֲשֶׂה בְּקֵיסָר אֶחָד, שֶׁלֹּא הָיָה לוֹ בָּנִים. גַּם מֶלֶךְ אֶחָד לֹא הָיָה לוֹ בָּנִים. וְנָסַע הַקֵּיסָר עַל הָאָרֶץ לְשׁוֹטֵט לְבַקֵּשׁ אוּלַי יִמְצָא אֵיזֶה עֵצָה וּתְרוּפָה לְהוֹלִיד בָּנִים** - ענין של הולדת ילדים, צריכין לדעת שזה תלוי רק בתפילה ובקשה, להרבות בתפילה להקב"ה שיזכה לילדים, ויזכה לנחת מהילדים, ולחתן את הילדים בגיל צעיר.

וכן בימי ההיריון, כמה צריכים לשפוך תפילות שהולד יהיה בריא ושלם בכל כוחותיו, חושיו ותנועותיו, שהלידה תהא בשעה טובה ומוצלחת, ויזכו לרוות נחת מהילדים.

וענין התפילות הללו מתחילין אצל האדם כבר הרבה לפני כן, ובפרט ביום חופתו, שאז הוא עת רצון גדול מאד - כידוע, וכבר אז אדם צריך להרבות בתפילה על הכל - על ילדים, נחת מהילדים, לזכות גם אותם לחתן בגיל צעיר, וכן שיהיו נכדים וכו', על הכל צריכים להתפלל; אשרי מי שהוא מקדים תפילות להכל, לא רק שהוא בעת צער ודוחק הוא מתפלל, אלא לפני כן הוא כבר מקדים תפילה לכל דבר.

רביז"ל אומר, שאדם שקיבל ישועה ללא תפילה, הוא לוקח הכל בקלות - הנה נפקדו, ונולד בן או בת, ויש שמחות, הכל אצלו כמובן מאליו, ולא מתפלל, אזי אפילו שיש לו את זה - זה כמו בהמה... שהיא ג"כ מולידה וכו', אבל הכל אצלה בלי דעת ושכל...

[אכן אומר רביז"ל (שיחות הר"ן, סימן טו) עה"פ בפרשת השבוע (שמות לו, א) "וְכֹל אִישׁ חֲכַם לֵב אֲשֶׁר נָתַן ה' חָכְמָה וּתְבוּנָה 'בָּהֵמָּה'", שזו חכמה גדולה להיות כמו בהמה, אך כל זה מדובר מבחינת דעת ושכל, שאדם לא ילך אחר דעת עצמו, אלא יהא כבהמה - תמימות ופשיטות, לציית ללא חכמות, אך לעניין הדיבור, לא יהא כבהמה שאין לה כח הדיבור, אלא יתפלל ויבקש על כל דבר].

וזו מתנת ההתבודדות שזכינו לקבל מרביז"ל, שאדם מפרש כל שיחתו לפני הקב"ה בלשון הפרטית שלו; אכן, צריכים להיזהר מאד לדקדק על שלושת התפילות הקבועות להתפלל אותן במנין דיקא בכל יום ויום, אבל מלבד זאת להתבודד לפניו יתברך על כל פרט ופרט של החיים.

ובענין זה מסופר מבעל ההילולא שהיתה לנו השבוע (כ״א אדר) – הרבי ר׳ אלימלך מליז׳ענסק זי״ע, שהוא חיבר יחד עם תלמידיו תפילה נוראה ונפלאה עד מאד [ואומרים אותה בעיתותי רצון - יש כאלה נוהגים בכל יום, אבל בפרט בימים כמו ר״ה, יו״כ, וכן ביום ההילולא שלו, לכל הפחות], ונקראת ׳תפילה קודם התפילה׳, ובזה היה מעשה, שפעם ראו כמה מהתלמידים אילו אנשים גבוהי קומה שסרים לביתו של הרבי ר׳ אלימלך זי״ע, והסתגרו שם זמן מה, ולא הצליחו להבחין מי הם - כי לא ראו פניהם, וגם ביציאתם נחפזו מהר להיעלם, ואף אחד לא עמד עליהם.

בעזות דקדושה ניגשו אל רבם הקדוש ושאלוהו לפשר הדבר, ענה ואמר להם: הנה יש את שלושת התפילות ביום, אך ראיתי שבני אדם אומרים המילים בחפזה מתוך רגילותם בזה, ואינם שמים אל ליבם מה מוציאים מפיהם, על כן אמרתי אחבר תפילה השווה לכל נפש, ואותה יתפללו... אך אנשי כנה״ג הרגישו בדבר, והם אשר הגיעו לביתי וביקשוני שלא אשנה מהתפילות שקבעו, רק אעשה זאת תפילה קודם התפילה...

הרי לנו עצם קדושתו של הרבי ר׳ אלימלך, וקדושת התפילה שחיבר יחד עם תלמידיו [מסופר שיצאו אל היער, ושם חיברו התפילה הקדושה הזאת], וזו תפילה כ״כ נפלאה, איך שאומרים שם ״וזכנו להגיע למעלת אבותינו הק׳ אברהם יצחק ויעקב״, וכן ״לא יעלה קנאת אדם וכו׳ ארדבה, שנראה כל אחד מעלת חברנו״ וכו׳, אשרי הזוכה לאומרה, ואשרי הזוכה לחבר ג״כ כאלו תפילות מעצמו!

ממשיך רביז״ל לספר: **גַּם הַמֶּלֶךְ נָסַע כְּמוֹ כֵן, וְנִזְדַּמְּנוּ שְׁנֵיהֶם לְפֻנְדָּק אֶחָד** - כי אדם שיש לו רצון חזק ואמיתי, מן השמים מובילים אותו אל מקומו הנכון, שיזדמן בדיוק למקום שצריך, ויזכה להיוושע בכל מה שצריך.

וְלֹא הָיוּ יוֹדְעִים זֶה מִזֶּה - היינו שלא היו לבושים במלבושי מלך וקיסר, אבל אעפ״כ - **וְהִכִּיר הַקֵּיסָר בְּהַמֶּלֶךְ, שֶׁיֵּשׁ לוֹ נִמּוּס (שֶׁל מַלְכוּת)** - לפי התנהגותו ודרך מעשיו, **וְשָׁאַל אוֹתוֹ, וְהוֹדָה לוֹ שֶׁהוּא מֶלֶךְ. גַּם הַמֶּלֶךְ הִכִּיר בַּקֵּיסָר גַּם־כֵּן, וְהוֹדָה לוֹ גַּם־כֵּן; וְהוֹדִיעוּ זֶה לָזֶה שֶׁנּוֹסְעִים בִּשְׁבִיל בָּנִים. וְנִתְקַשְּׁרוּ שְׁנֵיהֶם, בְּאִם שֶׁיָּבוֹאוּ לְבֵיתָם וְיוֹלִידוּ נְשׁוֹתֵיהֶם זָכָר וּנְקֵבָה בְּאֹפֶן שֶׁיִּהְיוּ יְכוֹלִים לְהִתְחַתֵּן, אֲזַי יִתְחַתְּנוּ בֵּין שְׁנֵיהֶם. וְנָסַע הַקֵּיסָר לְבֵיתוֹ וְהוֹלִיד בַּת, וְהַמֶּלֶךְ נָסַע לְבֵיתוֹ וְהוֹלִיד בֵּן** - כמה צריכים להודות להקב״ה כשזוכים ללדת ילדים, ובפרט כשזוכים ג״כ

לחתן ילדים, ובמיוחד שזה בגיל צעיר, כמה שבח והודאה צריכים לתת להקב"ה על המתנות הנפלאות הללו!

[היה 'שבת אופרוף', ושבת שבע ברכות].

וְהַהִתְקַשְׁרוּת הַנַּ"ל נִשְׁפַּח מֵהֶם - שזה סובב והולך על כל נשמה ונשמה מישראל, שבאמת לכל אחד יש בת זוג ולכל אחת יש בן זוג, וכמו שאומר רביז"ל (ליקו"מ ח"א סי' רסה) שבשמים זו נשמה אחת - נשמת הזכר והנקבה זה אחד, וכשיורדים לזה העולם, זה יורד למשפחה כזאת, וזו יורדת למשפחה כזאת, "וההתקשרות נשכחת", וזה חלק מהאבדות שאדם מאבד בעת לידתו, וכדאיתא בגמרא (נדה ל.) שבלידה שוכח את כל התורה שלמד, וכן שוכח את החצי של הנשמה שלו, וכשהוא גודל וזוכה למצוא את זיווגו ולהקים בית נאמן בישראל, איזו שמחה נפלאה זו, וכמה צריכים לתת שבח והודאה להקב"ה על זה!

אך עד שאדם זכה למצוא זיווגו, עליו להמתין בסבלנות ולהרבות בתפילות על זה, ואצל כל אחד זה שונה - יש שזוה למצוא זיווגו באופן מהיר, ויש שאצלו זה מתעכב קצת, והעיקר לדעת שלכל אחד יש זיווג כבר ארבעים יום קודם יצירת הולד, ועליו להרבות בתפילה ובקשה שיזכה כבר להתחתן, ולא לדחוק את השעה.

וכמו שרגיל היה מוהרא"ש הקדוש לומר, ענין של מציאת הזיווג לא נגמר בשבירת צלחת... זה ממשיך גם אחר החתונה, שצריכים תמיד להתחדש עוד הפעם ועוד הפעם!

שזה ענין פרשת החודש שקראנו עתה, סוד ההתחדשות, וזה מוכרח להיות בביתו של אדם, שיראה להתחדש תמיד, יקנה איזו מתנה קטנה, יבוא לביתו: "אשתי, מזל טוב, יום נישואין היום!"... והאשה תוהה: "הרי לפני חודשיים היה לנו יום נישואין"... **לא, לא! עכשיו יום נישואין חדש! התחדשות חדשה לגמרי!** זה יסוד לבית יהודי, ענין ההתחדשות התדירית, וזה משרה אווירה אחרת בתוך הבית, כי זה מתיישן, אפילו אם אתה נשוי כבר חמש שנים, עשר שנים, עשרים שנה ויותר, **מתחדשים!**

הקב"ה יעזור לנו, שנזכה לחדש את עצמנו תמיד בכל המובנים, לקנות בנפשנו מידת ההתחדשות תמיד, ונזכה בקרוב להיגאל בגאולה השלימה!

***

לכל ענייני הגיליון ולהשתתפות בהדפסת ספר "דרכי איש" חלק א': s0584563404@gmail.com